

Igehallgatók leckéje

Időpont: 1962. február 4. Vízkereszt utáni 5. vasárnap

Helyszín: Győr - Nádorváros

Oltári ige: János 3,31-36

Igehirdetési alapige: 1Thess 2,9-13

Enekek: 289; 760; 314;

Emlékezhettek ugyanis atyámfiak a mi fáradozásunkra és bajlakodásunkra: mert éjjel-nappal munkálkodva hirdettük néktek az Isten evangéliomát, csak hogy senkit meg ne terheljünk közületek.

Ti vagytok bizonyságok és az Isten, milyen szentül, igazán és feddhetetlenül éltünk előttetek, akik hisztek.

Valamint tudjátok, hogy miként atya az ő gyermekeit, úgy intettünk és buzdítottunk egyenként mindnyájatokat.

És kérve kértünk, hogy Istenhez méltóan viseljétek magatokat, aki az ő országába és dicsőségébe hív titeket.

Ugyanazért mi is hálát adunk az Istennek szüntelenül, hogy ti befogadván az Istennek általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét (aminthogy valósággal az is), amely munkálkodik is ti bennetek, akik hisztek.

Oltári ima:

Köszönjük Neked Atyánk az igehirdetés szolgálatát, mind azt az áldást, melyet rajta keresztül adtál. Kérünk áldd meg ma is az igehirdetőket, hogy szolgálatuk bizonyágtétel legyen. Pecsételd meg a Te Szentlelkeddel és kérünk áldd meg az Ige hallgatását, hogy hittel hallgassák és befogadják, hogy így a Te haragod elől kebledre menekülhessenek, Jézus Krisztus a Te szent Fiad, a mi Urunk által, aki Veled és a Szentlélekkel, mint Isten él és uralkodik mindörökké.

Ámen.

Tudom, hogy félreérthető a megfogalmazása annak, amit mondok, de azért az igazságért, ami benne foglaltatik, elmondom úgy, ahogy bennem van: A Bibliának nem minden Igéje vonatkozik mindenkire! A Biblia olyan, mint egy gyógyszerár, polcain egymás mellett sorakoznak üvegek, melyekben különféle gyógyszerek és mérgek vannak s szakértelem kell ahhoz, hogy kinek, miből mennyit lehet adagolni. Az üveg tartalma az egyik ember számára lehet orvosság, a másik számára mérge. Az egyik embernek élet, a másiknak halál. A gyógyszerár polcain lévő anyagokból tehát nem minden való mindenkinek. Luther is nagyon jól ismerte és értette ezt az igazságot s azért írta legelterjedtebb könyvének, a Kis-Káténak végére azt a kis versikét, hogy mindenki már gyermekkorában megtanulja: „Mindenki a maga dolgát jól tanulja, jól végezze és az egész háznak dolgát felviszi az Úr kegyelme.” Régi kis versike, több, mint 400 éves már és még mindig nem tanultuk meg a leckét, mert még azok is, akik a Bibliát rendszeresen olvassák, sokszor esnek abba a hibába, hogy a másoknak szóló Ige utasítására figyelnek, arra összpontosítják figyelmüket elsősorban és nem a maguk leckéjét tanulják meg. Ez azért van így, mert a másoknak szóló leckéből a magunk jogait és annak bibliai igazolását olvassuk ki, a nekünk szóló leckék pedig a mások jogairól és a mi kötelességeinkről beszélnek. Ezért tanuljuk meg mindig könnyebben és szívesebben a mások leckéjét és nem akarjuk megtanulni a saját bibliai leckénket.

Mindezt azért mondtam el, mert a mai napra kijelölt Igében is két lecke van. Az egyik a papoknak szól, a másik a gyülekezetnek. Az egyik az igehirdetők leckéje, azokat tanítja, a másik a gyülekezet, az igehallgatóknak leckéje. Jaj, ha a papok csak a gyülekezet leckéjét tanulják

meg, mert akkor egyszerre megnő a mellük, kihúzzák magukat s kimagasodva a többi közül ráül arcukra az éktelen visszataszító gög, amely így követelőzik: Belőlünk az Isten beszél, tehát úgy hallgassátok azt, amit mondunk, mint Isten kinyilatkoztatását! De jaj a gyülekezetnek is, amely a papok leckéjét tanulja meg! Az ilyen gyülekezet nem arra figyel, hogy mit mond az Ige az Ige hallgatásáról, hanem ilyen gondolatok forognak fejében míg hallgatja a prédikációt: Ti papok, nem olvastátok-e, hogy Pál apostol milyen szüntelenül, éjjel-nappal munkálkodott a kenyérért, a maga és övéi földi kenyérért, meg a gyülekezet lelki kenyérért is, ti rólatok pedig az a közmondás járja: fiam, ha nem akarsz dolgozni, menj el papnak! Nem olvastátok-e ti papok, hogy az apostol arra biztat titeket, hogy szentül, igazán és feddhetetlenül kell élnetek e jelenvaló világban, már pedig, ha ilyen a szentek élete, mint amilyen az én papomé, akkor én nem kívánok szent lenni e világban.

Ne gondoljátok, hogy mindez csupán elképzelés. Sajnos, nagyon is életközeli mindaz, amit most elmondottam. Sok gyülekezetnek az a baja, hogy a papok megtanulták a gyülekezet leckéjét, a gyülekezet pedig a papokét, de egyik sem tanulta meg a magáét. Persze ez nem jelenti azt, hogy az a lecke, ami a papoknak szól, az csak a papoknak szólhat és a gyülekezetnek nem szólhat s a gyülekezetnek nincs joga ahhoz, hogy erről beszéljen a papoknak. Előbb azonban meg kell tanulnia a saját leckéjét. A pap is elmondhatja a gyülekezetnek a gyülekezet leckéjét szelíd szeretettel, de csak akkor, ha előbb megtanulta a saját leckéjét. Ilyenkor aztán pap és gyülekezet segíthet egymásnak megtanulni a saját leckéjét.

Engedjétek meg, hogy ma, ezen a vasárnapon ne beszéljek nektek a papok leckéjéről. Beszélt nekem erről az Ige előtt idejöttem. Mivel imádsággal és verítékkal tanulgattam a magam leckéjét, ez jogosít fel engem arra, hogy ez utolsó vers alapján most csak a gyülekezet leckéjéről beszéljek.

Pál apostol mindenekelőtt azt mondja az igehallgató gyülekezetnek:

1. Fogadd be az Igét!

A felolvasott szakasz utolsó versében így ír Pál apostol: „...*mi is hálát adunk az Istennek szüntelenül, hogy ti befogadván az Istennek általunk hirdetett beszédét...*”. Azt kell befogadni, ami kint van, amit, ha be nem fogadunk, kint marad és veszendőbe megy. Befogadni pedig csak az tud, akinél van üres hely. Teli edénybe nem tudunk semmit sem befogadni. Sok istentiszteleten azért marad kint az igemag, mert nem fér bele az emberi értelembé és szívbe, mert az mással van tele, nem az Isten, hanem a magunk és a világ dolgaival. A templomba magunkkal hozzuk hazulról a gondokat, aggodalmakat, melyek megkeserítik egész napunkat és reánk nehezednek, mint mázsás teher. Vagy talán bosszúság ért és tele van a szívünk méltatlankodással, zúgolódással. Vagy hoztuk magunkkal anyagi gondjainkat, terveinket jövőnkre vonatkozólag s ezekkel van tele szívünk. Aki nem jön üres szívvel s nem ül le a templom padjába úgy, hogy minden más gondolatot elhesseget szívéből, annál kívül marad Isten Igéje.

Ne gondold azonban, hogy amikor kellőképpen koncentrálsz gondolataidat s messzire kergetsz magadtól minden más gondolatot s teljesen odairányítod figyelmedet az Istentől jövő üzenetre, mint fényszóró a sugarakat Isten Igéjére, akkor már te befogadtad az Igét. Csak az értelemmel fogadtad be s ilyenkor az a sajnálatos dolog történik, hogy megszólal az ember kritikája. Ez a kritika nem mindig rosszindulatú, talán a bíráló lélek kritikája alakul ki csak, amely az egyik hallott gondolatra rábólint, hogy jól van, a másik gondolatnál elkezd rázni a fejét, hogy az már nem egészen fedi az igazságot. A harmadik mondatnál talán már ellenérvet is mond, új igazságot magában, majd mérlegre teszi az egész hallott dolgot s eltölti értelmét egy sereg olyan gondolat, amely az Igéhez kapcsolódik ugyan, de már nem az Ige többé.

Hát hogyan kell akkor befogadni az igehirdetést? Lukács 2. fejezetében a 19. versben olvassuk a karácsonyi történet utolsó verseként ezt az igét: „*Mária pedig mind ez ígéket megtartja, és szívében forgatja vala.*” Tehát mindazt, amit a pásztorok mondtak, az angyalok énekeltek, a karácsonyi történet minden részletét Mária befogadta, – hova? – nem az emlékezetébe, hanem a szívébe fogadta. Isten Igéje csak az emberi szívben van egyedül jó helyen, máshol pusztulásra van ítélve. Elvész. Máriára gondoltam, mikor ezt a verset olvastam, hogy milyen igaz az, amit mond ez a vers. Lukács sem azért jegyezte ezt fel, hogy valamit csak írjon, hanem azért, mert az ő szívét is megragadhatta ez a tapasztalat. Lukács mindennek utána járt, ami csak Jézussal történt, azért van Jézus életrajza az ő evangéliumában a legrészletesebben és legoknyomozóbb módon megírva. Nem elégedett meg azzal, hogy Jézusnak csupán utolsó három nagy esztendejét írja meg, utánajárt születése, gyermekkora eseményeinek s hol keresett s talált volna máshol megbízhatóbb adatokat, mint Jézus anyjánál, Máriánál. Elment hozzá. Azonban negyven esztendeje volt már akkor annak, hogy a karácsonyi történet lejátszódott, amikor Lukács beállított Máriához és Mária szóról-szóra el tudta mondani mindazt, ami karácsony éjszakáján Betlehemben történt, hogy mit mondtak akkor a pásztorok, mit énekeltek az angyalok. Lukács úgy érezhette Mária élénk elmondása után, mintha előtte játszódott volna le az egész történet. Gondolhatott ő is arra, hogy már négy évtizede annak, hogy mindez megtörtént és régen belephette és eltemethette volna már a felejtés pora s csodálkozhatott azon, hogy mindezt Mária emlékezőtehetségével úgy megőrizte. Talán meg is kérdezte Máriától, hogyan van az, hogy úgy emlékezel rá, mintha az imént történt volna s talán Mária felelte rá azt, hogy ő szívébe rejtette el az egész történetet és szívében forgatta a szavakat. Csak a szívben van tehát jó helye Isten Igéjének! Máté 13. fejezetében a magvető példázatában is ezt olvassuk, hogy amely mag nem a barázdába került, hanem bármely más helyre, abból nem lett élet és kenyér. Az útszélre esett magot felkapkodták a madarak.

Vajon te a szívedbe fogadtad-e Isten hirdetett Igéjét?

2. Fogadd be az Igét, mint Isten beszédét!

Erről is beszél az apostol. „*Ugyanazért mi is hálát adunk az Istennek szüntelenül, hogy ti befogadván az Istennek általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét*” – s itt most zárójelbe teszi – „*aminthogy valósággal az is*” –, „*amely munkálkodik is ti bennetek, akik hisztek.*” /13. vers/. Nem könnyű dolog úgy fogadni a prédikációt, mint Isten beszédét. Érzékszerveink is nehezzé teszik. Embert látunk csak a szószéken, emberi szót hall a fülünk. Még ha azt mondaná az apostol, hogy a pap Isten Igéjéről beszél, az Isten üzenetéről magyaráz, azt még meg lehetne érteni, de azt, hogy mi úgy nézzünk a prédikációra, mint Isten kijelentésére, hogy az igehirdetést egy vonalba állítsuk Isten írott Igéjével, ezt nagyon nehéz elfogadni. Az igazság azonban független attól, hogy könnyen vagy nehezen sajátítható-e el. Az igazság pedig az, hogy Isten mindig eszközökön keresztül szólott ehhez a világhoz. Ez azonban nem jelenti azt, hogy aki leírta Isten üzenetét, csak eszköz, szócső volt, akinek nem volt önálló jellegzetes egyénisége, hanem rajta keresztül, mint telefonon keresztül diktálta le Isten szóról-szóra az Igét. Minden szentíró megtölti evangéliumát a maga egyéniségével, mindegyik megtartotta stílusát, visszatérő kedvenc kifejezéseit. A reformáció úgy fejezte ezt ki, hogy Isten Igéjében, mint pólyában van benne Jézus Krisztus. Az az ember, aki nem ezzel a látással olvassa a Bibliát, olyan, mint aki bemegy a betlehemi istállóba s nem lát mást ott, mint amit az istállóban lehet látni, trágyát, piszkos szalmát, rongyokat, amibe a kisdéd van takarva s azon botránkozik, hogyan lehet kisgyermeket szűrő szalmára fektetni. Az ilyen ember, ott lehetett volna az istállóban a kis Jézus mellett, Őt magát mégsem látta volna. Nekünk is az emberi szó pólyájában Krisztust kell meglátnunk és megtalálnunk.

Tudjuk, hogy mindig voltak, vannak és lesznek is olyanok, akik megtalálják Krisztust a pólyában, még a gyalgó emberi igehirdetés pólyájában is. Minden igehirdetésen nemcsak emberek voltak és vannak jelen. Minden igehirdetést hallgatja a Szentlélek, aki az emberi

prédikáción keresztül akar valamit üzeni nekünk és mindent elkövet, hogy elkergeessen belőlünk minden más gondolatot és Ő ránk kényszerítse azt, amit mondani akar.

De ott van és leselkedik minden prédikációnál a Gonosz Lélek is, aki fel akarja kapkodni előlünk, szívünk barázdájából az igemagot. Ő jobban figyel mindenkinél a prédikációra. Tudja, hol jön valahol egy mondat, amely különösen neked szólna, téged akar megragadni, akkor azonnal megpróbálja gondolataidat másfelé irányítani és te közben észre sem veszed, hogy már ki is kapkodta az Igét szívedből. A Szentlélek és a Gonosz Lélek tehát úgy hallgatja a prédikációt, mint Isten beszédét.

Azonban nemcsak a Szentlélek és gonosz Lélek hallgatja a prédikációt, hanem a másik ember is, aki ugyanott veled együtt ül a négy fal között és hallgatja az igehirdetést. Azok között van olyan is, aki – Pál szerint – hiszi, hogy a hallott beszéd valósággal az Isten beszéde. És ott vagy te magad is. Vajon, te is annak tartod-e, vagy a te szemed megakad a pólyán, füled az emberi szón, agyad a hallott gondolatban és nem tudod meglátni, hogy Jézus Krisztus ezen a világon mindig ilyen nyomorúságos pólyában jelentkezik mindaddig, míg majd egyszer dicsőségben vissza nem jön a földre? Oh, bárcsak tudnánk minden igehirdetést úgy hallgatni, mint Isten beszédét!

3. Engedd benned munkálkodni az Igét!

Ez a harmadik üzenet, amit Pál a gyülekezetnek az ighallgatásról mond: „...*amely munkálkodik is ti bennetek, akik hisztek.*” A prédikáció hallgatás tehát nem kegyes időtöltés. Az istentisztelet látogatása nem arra való, hogy le tudjuk pár hétre, vagy hónapra Isten iránti kötelezettségünket. Az igehirdetés mindig olyan valami, ami munkálkodni akar bennünk. A magvető sem azért veti a magot, hogy belekerüljön a földbe és ott maradjon, hanem azért, mert tudja, hogy a mag munkálkodni fog a barázdában. Gyökeret ereszt, kidugja apró kis zöld leveleit, szárba szökken, majd kalász lesz rajta, lekaszálják és kenyér, élet lesz belőle az ember számára, – ha engedik az elhintett magot a földben munkálkodni. Mi pedig meghallgatjuk a prédikációt, aztán vége. Hiábavalóvá lett. Pedig az elhintett igemag dolgozni akar bennünk. Nem tapasztaltad még meg, hogy voltak olyan pillanatok életedben, mikor akarva - nem akarva valami eszedbe jutott Isten írott vagy hallgatott Igéjéből? Talán még a hangját is hallod, ahogyan egykor megszólalt az Ige. Vajon miért? Azért, mert a mag megmozdult benned, munkálkodni akart szívedben, gyökeret verni, szárba szökkenve gyümölcsöt akart teremni. Lukács 24-ben olvassuk az Emmausba menő tanítványokról, akiknek Jézus maga magyarázta az írásokat. Mikor ráismernek Jézusra, visszagondolva beszédére azt mondták: „*Avagy nem gerjedezt-e a mi szívünk mi bennünk, mikor nekünk szóla az úton, és mikor magyarázá nekünk az írásokat?*” (Lk 24,32). A szívnek gerjedezése a Szentléleknek az a munkája, amely az embert emlékeztetni akarja a hirdetett, vagy hallott Igére, azt akarja, hogy szívünkben váljék életté, gyakorlattá a hallott Ige, hogy gyümölcs legyen belőle. Mi pedig sokszor úgy nézünk a szívünkben megmozdult igemagra, mint kinövő dudvára, melyet kemény kézzel kell kiirtani szívünkbelől, mert zavar minket azzal, hogy nem illik bele terveinkbe, a jövőnk felől való elképzelésünkbe.

Mondd testvérem! Amikor a szívedbe került mag megfogván, noszogatni kezd téged, mikor a Szentlélek felhívta figyelmedet valamire, van-e neked bátorságod elindulni azon az úton, melyet az Igében az Úr megmutatott neked?

4. Fogadd be hittel az Igét!

Az utolsó üzenete az Igének ebben a három szóban van benne: „...*ti...*, *akik hisztek.*” Azt mondja az apostol: „*nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét*”. Itt meg kell állnunk egy pillanatra. Figyeljünk fel arra, hogy az apostol nem úgy folytatja ezt a

mondatot, hogy – amely munkálkodik is ti bennetek, hogy higgyetek, hanem úgy, ahogy itt van: „*akik hisztek.*” Hát az Ige hallgatásának előzménye a hit és nem következménye? Hát nem azért van a prédikáció, hogy az emberek hitre jussanak? S csak a hitre jutott embernek van szüksége igehirdetésre? A kérdés ott világosodik meg előttünk, ha látjuk, hogy kétféle hitet találunk a Bibliában feljegyezve. Az egyikre azt mondhatjuk: előlegezett hit, a másokra azt, hogy utólagos, bekövetkezett hit. A hittel kapcsolatba állításban az utóbbi álláspontot foglalják el az emberek. Isten felé is ezt az álláspontot képviseli a világ: Isten, bizonyítsd be, hogy te vagy az Isten és akkor hiszek! Isten, mutasd meg magadat és hatalmat csodákban, betegek meggyógyításában, nyomorultak megsegítésében és akkor én imádlak téged! Nem mondom, hogy ezen az úton nem lehet hitre jutni, azonban bizonyos az, hogy ebben a felfogásban több az üzlet, mint a hitre való készség. Isten pedig hitet kíván tőlünk.

Amikor János evangélista Jézus első csodáját mondja el, a kánai menyegző történetét, akkor kétféle hitről ír. Mária és a tanítványok hitéről. Mária előlegezett hitét az mutatja, hogy amikor a kánai menyegző bora elfogyott és Mária a fiatal pár nyomorúságának kérését odaviszi Fia elé s kéri, hogy segítsen rajtuk, akkor Jézus először visszautasítja a kérést. Mária ennek dacára is hisz abban, hogy Fia meg tudja és meg fogja oldani ezt a problémát, ezért mondja a szolgáltnak: „*Valamit mond néktek, megtegyétek.*”! (Jn 2,5). Jézus addig még csodát nem tett, Isten hatalmát tőle még senki nem látta, Mária mégis előlegezett hittel tudott odalépni Fiához, utána a szolgálthoz. A történet végén pedig ezt olvassuk: „*Jézus, és megmutatá az ő dicsőségét; és hívének benne az ő tanítványai.*” (Jn 2,11). Ez az utólagos hit. Mária hitt akkor is, mikor Jézus nem mozdult s már az utolsó csepp bor volt a pohár fenekén, a tanítványok pedig csak akkor hittek és imádták Jézust, mikor már a hat köveder tele volt borral.

Jézus azt várja tőlünk, hogy az Igét ilyen előlegezett hittel hallgassuk, mert annak mindig az lesz a következménye, hogy szívünk megtelik, hitünk megnövekszik, szárnyra kel. Az utólagos hit lehet, hogy megtölti ugyan szívünk örömmel, talán még imádság is lesz belőle s hála is fakad ajkunkról, de az utólagos hitnek mégis az a veszedeleme, hogy előbb-utóbb hajótörést szenved, ha hiányzik majd az, ami a hitet annak idején létrehozta.

Hadd ismételjem meg újra: magamnak hamarabb elmondottam a papoknak szóló leckét és mivel elmondottam, mertem joggal a gyülekezet lelkéjét is elmondani.

A végén szeretném még a figyelmet odairányítani az Ige azon mondatára, hogy az apostol azt mondja: „*...mi is hálát adunk az Istennek szüntelenül, hogy ti befogadván az Istennek általunk hirdetett beszédét.*” Pál apostol, mikor a thessalonikai gyülekezetre gondol, arra az időre, amit a gyülekezetben töltött, egyszerre megtelik szíve hálával Isten iránt. Boldog, meleg öröme hatja át szívét és nem szégyelli leírni azt a mondatot: hálát adok értetek Istennek. Hadd kérdezzem meg magamtól és titóletek is: Vajon a győri papok hálát tudnak-e adni a győri gyülekezetért, a gyülekezet igehallgatásáért és a te igahallgatásodért is? Vajon a győri gyülekezet is el tudja fogadni hittel és hálával azt, hogy papjai beszéde az Isten beszéde? Melléje tudja-e tenni zárójel között, hogy bizonyval az is?

Kérdések ezek, melyek vizsgáztatnak bennünket, hogy mit, mennyire tanultunk meg a saját lelkénkből.

Ámen.

Ima:

Hálát adunk Neked Urunk, szerető mennyei édes Atyánk, hogy Te nem néma bálvány vagy, hanem beszélő Isten. Köszönjük, hogy van ajkad, mellyel hallható módon szólsz hozzánk. Van bölcsességed, mellyel tanítasz mindarra, amire nekünk szükségünk van, a mi lelkénkre. Köszönjük, hogy van bibliánk, melybe megíratad beszédedet és az a mienk, nem kell érte

messze menni. Köszönjük, hogy nemcsak az egyháznak, tudós papoknak kezébe adtad az írást, hanem a mi kezünkbe is, szabad nekünk is olvasni és inni belőle az Élet italát és enni az örök Élet kenyerét.

Áldunk Urunk az igehirdetésért is. Köszönjük az igehirdetőket, azokat is, akiket szívesen hallgatunk és azokat is, akikről úgy érezzük, hogy semmit sem mondanak nekünk, pedig ők is felolvasták az Igét és ha mi hittel fogadtuk volna be szívünkbe az igemagot, gyümölcse meglátszana életünkben. Kérünk áldd meg templomainkat, oltárainkat, szószékeinket, hadd hangozzék benne diadalmasan az Ige, melyet az igehirdetők ajkára adtál.

Kérünk adj Urunk az Igére figyelmesen hallgató népet, akik szívükbe fogadják a hallott Igét, mint a Te üzenetedet. Könyörgünk ezért a vasárnapért is, minden hívogató harangszóért is, kinyitott templomajtóért, minden felhangzó énekért és bizonyágtételért. Kérünk áldd meg igehallgató népedet, Igédet, mert a Te Igéd nemcsak igazság, hanem vigasztalás is s mi azért vagyunk sokszor olyan elkeseredettek, mert nem fogadtuk be vigasztalásunkra küldött vigasztaló üzenetedet s azért vagyunk a Sátán rabjai, mert a szabadító Igét nem engedjük közel hozzánk. Kérünk, könyörülj rajtunk, áldd meg Igédet, annak hirdetését, hallgatását örök kegyelmed szerint.

Ámen.

Úrvacsorai beszéd:

Jeremiás 1,12-ben azt mondja Isten: „...*gondom van az én ígémre, hogy beteljesítsem azt.*” Tehát Istennek gondja van az Ő Igéjére, mert minden Igéje igen és ámen, amire mérget lehet venni, rá lehet tenni életünket, hogy beteljesítse azt. Isten ígéretének megtartását kötelezőnek érzi magára nézve még akkor is, ha az emberek magatartása felmenthetné őt ígérete alól. Az özönvíz után is megígérte, hogy amíg föld léssen, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szűnnek s többé nem lesz özönvíz. Azóta hányszor megérdemelte volna már ez a világ, hogy Isten keressen magának egy új családot, embert, akivel új életet lehetne kezdeni. És nem tette, mert megígérte, hogy nem lesz többé vízözön s ezért van azóta is mindig visszatérő tél és nyár, vetés és aratás, mert Ő megígérte és Isten szótartó Isten.

Isten megígérte, hogy gondja van az Ő igéjére. Ez nemcsak azt jelenti, hogy számontartja minden Igéjét, hanem azt is jelenti, hogy az emberek felé hirdetett Igét is nemcsak számontartja, de számon is kéri. János evangéliumában egy nagy ünnep alkalmával beszél Jézus arról, hogy nem Ő kárhoztatja a világot, hanem az a beszéd, melyet szólott, az kárhoztatja majd az utolsó napon. Ha tehát Isten azt mondja ebben az Igében neked: „...*gondom van az én ígémre*”, gondoltál-e már arra, hogy erre te azt felelheted-e az Úrnak: nekem is gondom van a Te Igédre? Oh, mi nem tudunk erre úgy felelni, nekünk sok minden előbbre való annál, hogy mit mondott Isten Igéje. Mennyire nem merjük hittel rátenni életünket ígéretére, mert nem vesszük azokat komolyan! Oh Urunk alázattal könyörgünk, ne vedd el tőlünk az Igét.

Ámen.